

[Axel Sørensen.]

fordel i at sende børnene på skole efter det 24. år.

For at belyse den uretfærdighed, som undervisningsministeriets pointskala i dag forårsager, skal jeg nævne et par eksempler.

En meget dygtig karl var i stand til at tjene 4 500 kr. i løn. Han havde været ude at tjene i 10 år og havde opsparet sig en formue på 10 500 kr. Hans ansøgning om understøttelse til et skoleophold blev afslået. Hans husbond var glad for, at det skete; han fik lov til at beholde ham, fordi han ikke kunne komme på skole uden selv at skulle betale det hele. Den unge mand blev skuffet over, at han fik sin ansøgning afslået.

En anden ung mand havde boet hjemme og fået 1 800 kr. i løn. Hans ansøgning blev belønnet med 600 kr. i understøttelse. Da skoleopholdet var forbi, fik han af faderen 8 000 kr., fordi han et par år havde fået for lidt i løn, sådan at de to unge blev økonomisk ligestillet formuemæssigt set. Den første af de to unge mennesker måtte ikke alene betale en langt større skat, men der blev også nægtet ham tilskud til skoleopholdet.

Meningen med dette indlæg har været at påvise overfor undervisningsministeren og finansudvalgets medlemmer, at der bør ske en ændring i den skala, hvorefter understøttelserne fordeles. Det kan ikke være lovens mening, at den, der er ubemidlet, skal skubbes til side. Den unge kvinde eller mand, som ved sin dygtighed kan erhverve en stor løn og deraf opspare en lille formue, som er nødvendig for at kunne starte egen selvstændig virksomhed, bør ikke skubbes til side ved fordelingen af elevunderstøttelser til et ophold på en folkehøjskole, husholdnings- eller landbrugsskole, men bør belønnes med den største understøttelse.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede undervisningsminister og til finansudvalgets medlemmer, der skal tage stilling til de omtalte forhold, at der sker en ændring i de nugældende regler. Den almindelige medhjælper eller husassistent, der erhverver en almindelig løn som vederlag for et arbejde, og hvis sammensparede kapital ikke overstiger 15 000 kr., bør kunne opnå maksimumsbeløbet for en understøttelse til ophold ved en af de nævnte skoler.

Karl M. Andersen: Der er her i det høje ting enighed om, at vort samfund står overfor meget vanskelige opgaver og i en

alvorlig situation. Vi er alle urolige over det stigende prisniveau og over det stigende underskud på betalingsbalancen overfor udlandet. Der er nævnt flere sammenstødende omstændigheder som årsager til det stigende prisniveau og til det stigende underskud på vor handelsbalance, f. eks. den engelske devaluering og Koreakrigen. Jeg vil ikke nægte, at disse omstændigheder har været medvirkende til at øge både prisniveauet og betalingsbalancens underskud, men der er andre årsager, som virker meget stærkere, og som vi selv har hånd i hanke med. For det første er det stigende prisniveau en følge af, at tyskerne ødelagde vort pengevæsen. Efter 5. maj 1945 var vi alle enige om, at der var for mange penge i omløb. Jeg har i årene siden 1945 fulgt den højtærede finansministers arbejde for at fjerne de ledige penge, og jeg har været enig med ham i de betragtninger, han har givet udtryk for i skrift og tale, men jeg kan ikke blive ved at følge den højtærede finansminister; de midler, der i 1945—46 var rigtige til genoprettelse af et sikkert pengevæsen, tør jeg ikke tage medansvaret for i dag.

Når en inflationsperiode har været så længe, at erhvervslivet har indrettet sig efter det højere prisniveau, vil det være tåbeligt at trykke prisniveauet ned, ja, jeg tror endda, det er farligt altfor brat at standse en prisstigning, der har været over en længere årrække. Inflationspolitik er en ulykke for et folk. Alle løntagere, alle sparere og alle obligationsejere bliver fattigere. Men deflationspolitik er alligevel værre. Inflation og stigende priser øger efterspørgslen efter arbejdskraft og giver følelsen af opgang. Deflationspolitik og faldende priser svækker efterspørgslen efter arbejdskraft, giver faldende indtægter, faldende skatteindtægter, underskud på de offentlige budgetter, nedskæring af lønninger og sociale understøttelser eller overtræk på statens foliokonto hos nationalbanken og inflation igen.

Vi har fået en ny regering, og jeg vil lykønske den højtærede statsminister og den høje regering. Det vil glæde mig, om den høje regering får lykke til at skrive et ærefuldt blad i vor historie. Den højtærede statsminister er repræsentant for den liberale samfundside, og den vil jeg gerne være med til at virkeliggøre, men jeg mener, det er en farlig sag for den høje regering, dersom den politik, regeringen fører, gør forholdene ringere for de dårligststillede og måske skaber arbejdsløshed. Jeg frygter, at den høje regering